

هنر امیدواری

سلام، سلامی گرم و تازه بعد از سه ماه دوری از شما خوبان. در همین اول کار، فرا رسیدن سال تحصیلی، بهار علم و دانش، و آغاز دوره متوسطه را به هفتمی‌های عزیز، به هشتمی‌های باتجربه و به نهمی‌های بزرگ تبریک می‌گویم و از خدای مهربان سالی پر از خبرهای خوب، اردوهای بامزه، و دوستان بامعرفت و بامرام و معلمان مهربان خواهانم. مدتی پیش درباره موضوع «امید» مطلبی می‌خواندم و خیلی چیزها یاد گرفتم. در اولین یادداشت دوست دارم چند نکته از آن مطالب را با شما در میان بگذارم:

راستش فکر نمی‌کنم اهمیت نقش امید در زندگی بر کسی پوشیده باشد. یکی از سازوکارهای حیات و زندگی «امیدواری» است. از نظر دین اسلام، امید تحفة الهی است که چرخ زندگی را به گردش وامی‌دارد و موتور تلاش و انگیزه را پرشتاب می‌کند. اگر روزی امید از انسان گرفته شود، دوران خمودگی و ایستایی او فرا می‌رسد.

پیامبر مهربانی، **حضرت محمد(ص)** می‌فرمایند: «امید و آرزو رحمت برای امت من است.» امیدوار بودن هنری است که باید همگان، به خصوص نسل پویای نوجوان، آن را فرا گیرد. بنابراین همه ما در زندگی باید با توکل به خداوند و برنامه‌ریزی دقیق امیدوارانه زندگی کنیم. یادمان باشد میوه شیرین و گوارای درخت امید آن‌گاه به بار می‌نشیند که با تلاش و فعالیت آبیاری شده باشد.

امام علی(علیه‌السلام) درباره امید فرموده‌اند: «از کسانی مباش که بدون عمل به آخرت امیدوار است.» آری دانش‌آموزی

که بدون تلاش و کوشش فراوان در انتظار کسب موفقیت‌های بزرگ به سر می‌برد، درحقیقت به خیال‌پردازی افراطی روی آورده است. پس خوب است بدانیم امید با خیال‌پردازی و خوش‌خیالی فرق دارد. سال‌پرامیدی پیش رویتان باد!

علی اصغر جعفریان

